

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE SODIŠČE V LJUBLJANI

Evidenčna številka: VSL00032530

Datum odločbe: 29.04.2020

Senat, sodnik posameznik: Barbka Močivnik Škedelj (preds.), mag. Gordana Ristin (poroč.), Zvone Strajnar

Področje: OBLIGACIJSKO PRAVO - PRAVO INTELEKTUALNE LASTNINE

Institut: avtorsko nadomestilo - varstvo avtorskih pravic - kolektivno upravljanje avtorske pravice - neupravičena uporaba avtorskih del - neupravičena obogatitev - kabelska retransmisija glasbenih del - retransmisija glasbenih del v TV programih - tarifa za kabelsko retransmisijo avtorskih del - pravna praznina - veljavnost tarife - kabelska retransmisija avdiovizualnih del - predobstoječa glasba v avdiovizualnih delih - običajno plačilo - Svet za avtorsko pravo - pristojnost sodišča - filmska glasba - licenčna analogija - tarifa zavoda - metoda izračuna

Zveza: ZASP člen 81, 81/1, 156, 156/3. ZKUASP člen 45, 45/3. OZ člen 198

Jedro

Stališče Vrhovnega sodišča glede načina zapolnitve tarifne praznine s pomočjo nadomestila 0,198 EUR na naročnika mesečno, je sodišče prve stopnje pravilno razumelo kot napotek (nižjim sodiščem) za uporabo (začasne) tarife, ki šteje za običajno plačilo v smislu 81. člena ZASP, in sicer v vseh obstoječih in bodočih sporih, dokler veljavna tarifa ne bo pravnomočno določena ali sporazumno dogovorjena (kar z drugimi besedami pomeni: za vsa vtoževana obdobja, ne le za leto 2012, ki je bilo vtoževano obdobje v zadevi II Ips 43/2018 oziroma II Ips 219/2017), ter v primeru odsotnosti jasnih in prepričljivih argumentov, da je takšna tarifa občutno previsoka ali prenizka.

Vrhovno sodišče je, zavedajoč se variabilnosti v izračunu uporabljenih postavk, primerno nadomestilo določilo zato, ker je štelo, da bi bilo v nasprotju z načelom enakega urejanja primerljivih položajev, če bi sodišča v sporih tožeče stranke s kabelskimi operaterji vsakič znova iskala primerno tarifo.

Izrek

I. Pritožba se zavrne in se sodba sodišča prve stopnje v izpodbijanem delu potrdi.

II. Tožeča stranka je dolžna toženi stranki v roku 15 dni od vročitve te sodbe povrniti stroške pritožbenega postopka v znesku 466,65 EUR, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi od prvega dne po izteku roka za prostovoljno plačilo dalje.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo razsodilo, da je tožena stranka dolžna v 15 dneh tožeči stranki plačati 4.397,73 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31. 1. 2018 dalje do plačila (točka I izreka). V presežku je tožbeni zahtevek zavrnilo (točka II izreka) ter tožeči stranki naložilo plačilo stroškov postopka tožene stranke v višini 249,78 EUR (točka III izreka).

2. Tožeča stranka se zoper sodbo pritožuje iz vseh pritožbenih razlogov po prvem odstavku 338. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP)¹ in zaradi kršitve ustavnih pravic (pravice do sodnega varstva, pravice iz ustvarjalnosti). Primarno predlaga ustrezno spremembo sodbe, podrejeno njeno razveljavitev in vrnitev zadeve sodišču prve stopnje v novo odločanje.

Tožeča stranka sodišču očita arbitrarno odločanje. Dosojeni znesek 0,198 EUR ni dogovorjeno niti običajno plačilo v smislu določb Zakona o avtorski in sorodnih pravicah (ZASP).² Prav tako ne odraža ekonomske vrednosti avtorskega dela in ni v korelaciji s prihodki uporabnika. Sodišče je odločitev oprlo na dejstva, ki jih stranki nista zatrjevali, in listine, ki jih nista predložili (npr. Pravilnik Zavoda AIPA). Ker se tožeča stranka ni mogla opredeliti do listin, ki so podlaga sodbe, ter do formule izračuna (do vhodnih podatkov izračuna, do pravnih podlag, ki so podlaga izračuna), je bila kršena njena pravica do izjave. Izpodbijana sodba predstavlja sodbo presenečenja. Sodišče je avtorski honorar izračunalo na podlagi tarife druge kolektivne organizacije, ki ščiti drugo kategorijo avtorskih del (s tem je primerjalo neprimerljivo). O nezakonnosti takšne primerjave se je že izreklo Upravno sodišče (I U 944/2017-36). Redna sodišča niso pristojna za določanje splošno veljavne tarife, to pristojnost ima Svet za avtorsko pravo. V primerih, ko tarife ni, mora sodišče glede na okoliščine konkretnega primera določiti avtorsko nadomestilo po merilih iz ZASP. Okoliščine konkretnega primera niso enake okoliščinam, ki so bile podlaga za odločanje Vrhovnega sodišča (kar zadeva obseg varovanih del in vtoževano obdobje). Sodišče je uporabilo napačne vhodne podatke. Tarifa Zavoda AIPA znaša za leto 2013 0,80 EUR na naročnika, če kabelski operater nudi do največ 50 programov. Ob upoštevanju vseh popustov bi tarifa v letu 2013 znašala 0,51 EUR na naročnika, na dan izdaje sodbe pa celo 0,57 EUR na naročnika. Tudi ob predpostavki, da bi bila Tarifa Zavoda AIPA primerna pravna podlaga za določitev avtorskega honorarja, je vhodni podatek v izračunu (0,45 EUR na naročnika) napačen. Izpodbijana sodba nima razlogov o tem, zakaj tarifa, dogovorjena z Memorandumom, ni primerna. Sodišče s svojim ravnanjem onemogoča pogajanja, usmerjena k sklenitvi novega tarifnega sporazuma. Zaradi prisojanja minimalnih avtorskih nadomestil kabelski operaterji zanj nimajo ekonomskega interesa.

3. Tožena stranka v odgovoru na pritožbo predlaga njeno zavrnitev.

4. Pritožba ni utemeljena.

5. Tožeča stranka je od tožene stranke, ki je kabelski operater, zahtevala plačilo nadomestila za avtorske pravice za kabelsko retransmisijo glasbenih del v TV programih, za leto 2013, v skupni višini 16.842,24 EUR. Predlagala je, naj podlaga za izračun obveznosti tožene stranke predstavljajo njeni prihodki (povprečna naročnina 16 EUR x število naročnikov 2924 x 3 % x 12 mesecev),³ oziroma (po dopolnitvi trditvene podlage), naj se pravna praznina zapolni z upoštevanjem preteklih dogovorov (licenčne pogodbe, Memorandum).

6. Tožeča stranka je v pravdi P 621/2016-II, vodeni med istima pravdnima strankama, zahtevala plačilo (običajnega) nadomestila za avtorske pravice za kabelsko retransmisijo glasbenih del (izključno) v RA

programih, in sicer za 55 - mesečno obdobje, med drugim tudi za leto 2013. Na podlagi 11. 10. 2016 sklenjene sodne poravnave se je tožena stranka zavezala plačati 4.800 EUR (preračunano na mesečno obveznost 87,27 EUR, oziroma 0,03 EUR na naročnika).

7. Sodišče prve stopnje je tožbeni zahtevek za plačilo nadomestila za kabelsko retransmisijo delno (za obdobje od 1. do 30. 1. 2013) zavrnilo zaradi zastaranja. Ob uporabi tarife 0,198 EUR na naročnika mesečno in upoštevajoč (s strani tožene stranke zatrjevano, s strani tožeče stranke pa neprerekano) število naročnikov (2848), je izračunalo nadomestilo za 1 dan in 11 mesecev (31. 1. – 31. 12. 2013) v višini 6.221,09 EUR. Ta znesek je nato zmanjšalo za nesporno plačilo (860,58 EUR) in plačilo, ki ima podlago v sklenjeni sodni poravnavi (962,78 EUR), ter toženi stranki naložilo plačilo razlike (4.397,73 EUR).

8. Sodišče prve stopnje je v izpodbijani sodbi pravilno upoštevalo in v bistvenem povzelo vsa za odločanje v tem sporu relevantna materialnopravna stališča Vrhovnega sodišča, sprejeta v zadevah, ki so povsem primerljive z obravnavano:

(1) Vrhovno sodišče je glede kableske retransmisije ugotovilo obstoj tarifne praznine,⁴ ki je glede na spremenjene okoliščine (vstop nove kolektivne organizacije na trg ponujanja pravic kableske retransmisije) ni mogoče zapolniti s pomočjo zadnjih pogodbeno dogovorjenih cen. V zadevi II Ips 43/2018 je kot primerno (običajno) nadomestilo za kabelsko retransmisijo glasbenih del določilo znesek 0,198 EUR na naročnika mesečno. V zadevah II Ips 43/2018 in II Ips 219/2017 je takšen znesek določilo, v zadevi II Ips 52/2018 pa je navedlo razloge za njegovo uporabo v vseh (obstoječih in bodočih) sporih v zvezi s kabelsko retransmisijo glasbenih del, dokler veljavna tarifa ne bo pravnomočno določena ali sporazumno dogovorjena.⁵ Pojasnilo je, da bi bilo v nasprotju z načelom enakega urejanja primerljivih položajev, če bi sodišča v sporih med tožečo stranko in kableskimi operaterji vsakič znova iskala primerno tarifo. Neenotna sodna praksa v zvezi z višino nadomestila na naročnika bi ponudnike spravljala v nepredvidljiv in negotov položaj, kar bi nasprotovalo tako sodni praksi Ustavnega sodišča kot pravnemu redu EU.

(2) Opirajoč se na tarifo sporazuma, sklenjenega med ZKOS in Zavodom AIPA, Pravilnik Zavoda AIPA o delitvi nadomestil (skladateljem filmske glasbe in drugim soavtorjem avdiovizualnih del) ter v Memorandumu (o ureditvi avtorskih in sorodnih pravic za televizijske in radijske programe, retransmisirane v kableskih sistemih v Sloveniji) predvideno pogodbeno razmerje med avdiovizualnimi deli in glasbenimi deli (61,4 % : 38,6 %), je Vrhovno sodišče pri določanju nadomestila upoštevalo: kakšen delež od nadomestil, ki jih pobere Zavod AIPA, bi primeroma pripadal skladateljem filmske glasbe, kakšen pa ostalim soavtorjem; razmerje med avdiovizualnimi deli, brez filmske glasbe (61,4 %) in glasbo, vključno s filmsko (38,6 %); kakšen delež nadomestila bi glede na tisto, kar so dobili skladatelji filmske glasbe, pripadal skladateljem druge glasbe, ki se retransmisira po kablu (v RA in TV programih). Znesek 0,198 EUR na naročnika mesečno predstavlja enovito nadomestilo za uporabo glasbe v njeni čisti obliki in predobstoječo glasbo (zajema vsa glasbena dela, ki jih je tožeča stranka upravičena upravljati), ki se predvaja v RA in TV programih. Glede višine nadomestila je Vrhovno sodišče izrazilo zavedanje, da obstajajo tudi drugi postopki določanja primerne nadomestila in da so postavke, na katerih temelji ocena, variabilne, zato bi bila lahko primerna tudi nekoliko višja ali nižja tarifa.

9. Vsa zgoraj povzeta materialnopravna stališča so bila (v postopkih med tožečo stranko in različnimi kableskimi operaterji) sprejeta že pred končanjem postopka na prvi stopnji. Tožeči stranki so bila znana, do njih se je imela možnost opredeliti in se tudi je (kar izhaja iz njenih pripravljanih vlog). Prav tako se je sodišče prve stopnje v zadostni meri opredelilo do njenih navedb. V pritožbi izpostavljeni Pravilnik Zavoda AIPA o delitvi nadomestil in avtorskih honorarjev je v spis predložila tožena stranka (priloga B45).

Neutemeljen je torej pritožbeni očitke o kršitvi pravice do izjave (8. točka drugega odstavka 339. člena ZPP, 23. člen Ustave RS, 6. člen Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin). Prav tako je neutemeljen pritožbeni očitke, da je izpodbijana sodba za tožečo stranko predstavljala sodbo presenečenja. Sodba, v kateri sodišče odločitev opre na materialnopravna stališča (pravno podlago), s katerimi se stranka ne strinja, nima značilnosti sodbe presenečenja, ki bi pomenila kršitev strankine pravice do izjave.⁶

10. Stališče Vrhovnega sodišča glede načina zapolnitve tarifne praznine s pomočjo nadomestila 0,198 EUR na naročnika mesečno, je sodišče prve stopnje pravilno razumelo kot napotek (nižjim sodiščem) za uporabo (začasne) tarife, ki šteje za običajno plačilo v smislu 81. člena ZASP, in sicer v vseh obstoječih in bodočih sporih, dokler veljavna tarifa ne bo pravnomočno določena ali sporazumno dogovorjena (kar z drugimi besedami pomeni: za vsa vtoževana obdobja, ne le za leto 2012, ki je bilo vtoževano obdobje v zadevi II Ips 43/2018 oziroma II Ips 219/2017⁷), ter v primeru odsotnosti jasnih in prepričljivih argumentov, da je takšna tarifa občutno previsoka ali prenizka. Tožeča stranka niti v pritožbi konkretno ne navede, glede katerih dejanskih okoliščin je stanje v obravnavani zadevi drugačno od stanja v zadevah, v katerih je Vrhovno sodišče odločilo o višini avtorskega nadomestila. Edino razlikovalno okoliščino (v postopkih pred Vrhovnim sodiščem še ni bilo aktualno vprašanje uveljavljanja nadomestila za kabelsko retransmisijo glasbe, ki se predvaja v TV in RA programih, v dveh ločenih postopkih) je sodišče prve stopnje ustrezno upoštevalo (kot bo obrazloženo v nadaljevanju). Tudi navedene odločbe Vrhovnega sodišča ne omogočajo tolmačenja, da morajo nižja sodišča pri določanju višine avtorskega nadomestila ustrezno prilagoditi (spremeniti) vhodne podatke (postavke), na katerih temelji izračun Vrhovnega sodišča.⁸

11. Izpodbijana sodba ni obremenjena s postopkovno kršitvijo iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Sodišču prve stopnje v obrazložitev izpodbijane sodbe ni bilo treba povzeti vseh razlogov, s katerimi je Vrhovno sodišče utemeljilo način zapolnitve nastale tarifne praznine (mednje sodijo tudi razlogi o tem, zakaj se pri zapolnjevanju nastale pravne praznine ni mogoče opreti na zneske, ki jih je tožeča stranka prejela na podlagi Memoranduma in Dodatkov, oziroma sklenjenih licenčnih pogodb);⁹ zadostuje ugotovitev, da se na pretekle dogovore ni mogoče opreti zaradi drugačnega obsega pravic, ki jih sme upravljati tožeča stranka.

12. Prav zato, ker gre za določitev običajnega plačila v okviru sodnega spora, pritožba Vrhovnemu sodišču, pa tudi sodišču prve stopnje, neutemeljeno očita poseg v pristojnost Sveta za avtorsko pravo. Če tarifa ni določena sporazumno in če je tudi ne določi Svet za avtorsko pravo, mora nastalo pravno praznino zapolniti sodišče, in sicer skladno z merili iz prvega odstavka 81. člena ZASP,¹⁰ ne merili iz tretjega odstavka 156. člena ZASP, oziroma tretjega odstavka 45. člena Zakona o kolektivnem upravljanju avtorske in sorodnih pravic (ZKUASP).¹¹ Prav zato se tudi ni mogoče opreti na razloge Upravnega sodišča v zadevi I U 944/2017.¹² V odsotnosti splošne tarife predstavlja cena, določena s strani sodišča, ceno, ki odraža ekonomsko vrednost glasbenega dela. Ker je takšna cena odvisna (tudi) od števila naročnikov, ni mogoče pritrditi pritožbenemu stališču, da odmerjeno nadomestilo ni povezano s prihodki naročnika.

13. Vrhovno sodišče je navedlo podlage, na katerih temelji izračun nadomestila, ter v zadostni meri pojasnilo metodologijo izračuna. Pritožbene trditve, v katerih je izražen dvom v pravilnost izračuna oziroma uporabljene metodologije izračuna, so neutemeljene. Razlogi za naslonitev na pravne podlage, ki veljajo za Zavod AIPA, in na pogodbeno dogovorjeno razmerje med avdiovizualnimi deli in glasbenimi deli, izvirajo iz obsega pravic, ki jih je (bila) tožeča stranka upravičena upravljati pred in po 11. 10. 2010, ko je bilo stalno dovoljenje za kolektivno upravljanje pravic kabelske retransmisije avdiovizualnih del dodeljeno Zavodu AIPA. V tem dovoljenju je zapisano, da velja za kolektivno upravljanje pravic kabelske retransmisije avdiovizualnih del za vse soavtorje, med njimi pa je izrecno naveden tudi skladatelj filmske glasbe, zaradi česar tožeča stranka od 11. 10. 2010 dalje ni več upravičena zahtevati plačila za kabelsko retransmisijo

glasbe, ki se predvaja v okviru avdiovizualnega dela, za katerega je bila ustvarjena (ne upravlja več s pravicami na filmski glasbi), sme pa še vedno zahtevati plačilo za kabelsko retransmisijo predobstoječe glasbe. Ne drži pritožbeni očitok, da je Vrhovno sodišče z uporabljenimi metodologijo primerjalo neprimerljivo (saj tarifa za avdiovizualna dela ne more postaviti cene drugi vrsti avtorskega dela - glasbenemu delu). S Skupnim sporazumom, sklenjenim med ZKOS in Zavodom AIPA, je bila določena višina avtorskega nadomestila za kabelsko retransmisijo za vse soavtorje avdiovizualnega dela, med drugim tudi za skladatelje filmske glasbe. Skupni sporazum oziroma v njem določena tarifa se torej nanaša tudi na (določena) glasbena dela, konkretno na filmsko glasbo, zaradi česar je kot pravno pravilo, ki se nanaša na podoben primer, uporabljiva pri zapolnjevanju nastale pravne praznine glede nadomestila za kabelsko retransmisijo glasbenih del. V zvezi s pritožbenim očitkom o matematični nepravilnosti izračuna velja (ponovno) poudariti, da je Vrhovno sodišče, zavedajoč se variabilnosti v izračunu uporabljenih postavk, primerno nadomestilo določilo zato, ker je štelo, da bi bilo v nasprotju z načelom enakega urejanja primerljivih položajev, če bi sodišča v sporih tožeče stranke s kabelskimi operaterji vsakič znova iskala primerno tarifo.

14. Neutemeljen je tudi pritožbeni argument, da bi moral izračun nadomestila temeljiti na nediskontiranem znesku (da bi bilo treba upoštevati višjo tarifo 0,80 EUR/naročnika mesečno, ki velja za primer, ko operater z Zavodom AIPA nima sklenjene pogodbe (II. člen tarife Skupnega sporazuma), ne pa tarife, ki velja v primeru, ko kabelski operater sklene z Zavodom AIPA pogodbo (III. člen tarife Skupnega sporazuma)). Vrhovno sodišče se je v vseh že omenjenih zadevah pri zapolnjevanju nastale tarifne praznine oprlo na nižjo tarifo po Skupnem sporazumu, ki velja za podpisnike pogodb, četudi je bila v Skupnem sporazumu predvidena tudi višja tarifa, in je bilo torej z njo seznanjeno. Gre za izraz stališča, da (po sodišču določena) tarifa ne sme biti različna za tiste uporabnike, ki s kolektivno organizacijo sklenejo pogodbo in za tiste, ki je ne sklenejo.

15. S tem, ko je pri odločanju upoštevalo plačila, ki jih je tožena stranka izvedla na podlagi sklenjene sodne poravnave,¹³ je sodišče prve stopnje ustrezno upoštevalo tudi materialnopravno stališče, oblikovano v praksi pritožbenega sodišča, da je (drugače kot v primeru kabelske retransmisije glasbe v TV programih) v primeru kabelske retransmisije glasbe v RA programih pravno praznino mogoče zapolniti z naslonitvijo na (zadnje) pogodbeno dogovorjene cene (0,03 EUR na naročnika RA programov).¹⁴ S tem v zvezi ni odveč poudariti, da bi tudi v primeru, da tožeča stranka za isto obdobje ne bi zahtevala nadomestila za kabelsko retransmisijo glasbenih del v RA programih v ločenem postopku, znižanje nadomestila 0,198 EUR narekovali že okoliščini, da je tožena stranka v vtoževanem obdobju kabelsko retransmisirala glasbo tudi v RA programih, in da se v TV programih predvaja manj glasbe kot v TV in RA programih skupaj.

16. Tožeči stranki je bilo prisojeno primerno oziroma običajno plačilo za kabelsko retransmisijo glasbenih del v smislu 81. člena ZASP (ne minimalno plačilo), zato je neutemeljen pritožbeni očitok o kršitvi ustavne pravice iz ustvarjalnosti.

17. Pritožbeni očitki torej niso utemeljeni. Ker pritožbeno sodišče tudi ni ugotovilo kršitev materialnega in procesnega prava, na katere pazi po uradni dolžnosti (drugi odstavek 350. člena ZPP), je pritožbo zavrnilo in v izpodbijanem delu potrdilo sodbo sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).

18. Tožeča stranka, ki s pritožbo ni uspela, je dolžna toženi stranki povrniti njene stroške pritožbenega postopka (prvi odstavek 154. člena v zvezi s prvim odstavkom 165. člena ZPP), in sicer: 625 točk za odgovor na pritožbo (375 EUR), 12,5 točk za materialne stroške (7,50 EUR) in 22 % DDV, skupaj 466,65 EUR. Priznane stroške ji mora plačati v 15. dneh (prvi in drugi odstavek 313. člena ZPP), v primeru zamude s plačilom pa ji dolguje tudi zakonske zamudne obresti od prvega dne po poteku paricijskega roka dalje do

plačila.

¹ Ur. l. RS, št. 26/1999, s spremembami in dopolnitvami

² Ur. l. RS, št. 21/1995, s spremembami in dopolnitvami

³ Pri tem se je sklicevala na metodologijo iz tarife, dogovorjene med tožečo stranko in izdajatelji TV programov iz Skupnega sporazuma o uporabi glasbenih avtorskih del iz repertoarja Združenja SAZAS v televizijskih programih v Republiki Sloveniji št. 2014.

⁴ Glej sodbe II Ips 43/2018, II Ips 219/2017, II Ips 52/2018, II Ips 41/2018, II Ips 86/2018, II Ips 185/2017, II Ips 107/2018, II Ips 327/2017, II Ips 136/2018.

⁵ Te razloge je nato ponovilo v kasnejših sodbah II Ips 41/2018, II Ips 86/2018, II Ips 185/2017, II Ips 107/2018, II Ips 327/2017, II Ips 136/2018.

⁶ Smisel prepovedi sodbe presenečenja je le v tem, da stranka ne pride v položaj, ko bi zaradi tega, ker je sodišče svojo odločitev oprlo na pravno podlago, na katero ob zadostni skrbnosti ni mogla računati, izgubila možnost navajati dejstva, ki so glede na tako, presenetljivo pravno podlago bistvenega pomena - bodisi kot dejstva, ki utemeljujejo zahtevek ali kot dejstva, s katerimi stranka utemeljuje svoje ugovore. Glej II Ips 75/2016.

⁷ Izračun primerne nadomestila temelji na tarifi iz Skupnega sporazuma med Zavodom AIPA in ZKOS, za leto 2012 (0,45 EUR).

⁸ Vrhovno sodišče v svojih kasnejših odločbah ne obrazloži (metodologije) izračuna, temveč zgolj povzame višino nadomestila iz odločb II Ips 43/2018 in II Ips 219/2017 (Vrhovno sodišče je v obeh zadevah štelo, da je uporabljena tarifna postavka veljavna le za obravnavano zadevo).

⁹ Razloge za to, da se ni mogoče opreti na zneske, ki jih je tožeča stranka za kabelsko retransmisijo glasbenih del prejela na podlagi licenčnih pogodb, sklenjenih preden je bilo Zavodu AIPA podeljeno stalno dovoljenje za upravljanje pravic kabelske retransmisije za soavtorje avdiovizualnih del, je mogoče povzeti iz sodb II Ips 43/2018, II Ips 219/2017, II Ips 52/2018, II Ips 41/2018, II Ips 185/2017, II Ips 107/2018, II Ips 327/2017 in II Ips 136/2018: - dogovor je temeljil na širšem obsegu pravic, ki jih je tedaj upravljala tožeča stranka, odražal je drugačna razmerja oziroma stanje pred letom 2010, ko je na trg ponujanja pravic kabelske retransmisije vstopila nova kolektivna organizacija - Zavod AIPA; - cena licence v paketu se lahko razlikuje od cene, določene za eno pravico kabelske retransmisije.

¹⁰ Če avtorski honorar ali nadomestilo ni bilo določeno, se določi po običajnih plačilih za določeno vrsto del, po obsegu in trajanju uporabe ter glede na druge okoliščine primera (prvi odstavek 81. člena ZASP).

¹¹ Ur. l. RS, št. 63/2016. Tarifa se določi s skupnim sporazumom med kolektivno organizacijo in reprezentativnim združenjem uporabnikov ali, če to ni mogoče, z odločbo Sveta za avtorsko pravo (drugi odstavek 45. člena ZKUASP, prej drugi odstavek 156. člena ZASP). Kriteriji iz prej tretjega odstavka 156. člena ZASP ("Pri določanju primerne tarife se upoštevajo zlasti: 1. celotni bruto prihodek, ki se doseže z uporabo avtorskega dela, ali, če to ni mogoče, celotni bruto stroški, povezani s to uporabo; 2. pomen avtorskega dela za dejavnost uporabnika; 3. razmerje med varovanimi in nevarovanimi avtorskimi deli, ki so uporabljena; 4. razmerje med pravicami, ki se upravljajo kolektivno ali individualno; 5. posebna zahtevnost kolektivnega upravljanja pravic zaradi določene uporabe avtorskih del; 6. primerljivost predlagane tarife s tarifami istovrstnih kolektivnih organizacij v drugih, predvsem sosednjih, državah Evropske skupnosti, ob upoštevanju bruto domačega proizvoda na prebivalca v enoti kupne moči."), zdaj tretjega odstavka 45. člena ZKUASP ("Tarifa mora odražati ekonomsko vrednost pravic, ki so predmet skupnega sporazuma, naravo in obseg uporabe avtorskih del ter ekonomsko vrednost storitve, ki jo zagotavlja kolektivna organizacija, pri čemer se glede na okoliščine posameznega primera upoštevajo zlasti: 1. obseg repertoarja; 2. obseg dovoljenja; 3. prihodek, ki se doseže z uporabo avtorskega dela, ali, če to ni mogoče, stroški, povezani s to uporabo; 4. pomen avtorskega dela za dejavnost uporabnika; 5. razmerje med varovanimi in nevarovanimi

avtorskimi deli, ki so uporabljena; 6. razmerje med pravicami, ki se upravljajo kolektivno ali individualno; 7. posebna zahtevnost kolektivnega upravljanja pravic zaradi določene uporabe avtorskih del; 8. primerljivost predlagane tarife s tarifami istovrstnih kolektivnih organizacij na istovrstnih delih za istovrstno uporabo v Republiki Sloveniji in drugih državah članicah, ob upoštevanju bruto domačega proizvoda na prebivalca v enoti kupne moči.") so zavezujoči v teh postopkih (postopku pogajanj o sklenitvi skupnega sporazuma ali v postopku pred Svetom za avtorsko pravo).

¹² Upravno sodišče je odločbo Sveta za avtorsko pravo z dne 22. 3. 2017 odpravilo zaradi postopkovnih nepravilnosti in zaradi zmotne uporabe materialnega prava; Svet za avtorsko pravo je odločal na podlagi določb ZASP, namesto določb ZKUASP (priloga A15).

¹³ Pravdni stranki sta se poravnali za plačilo nadomestila v višini 0,03 EUR na naročnika mesečno.

¹⁴ Glej odločbe VSL II Cp 851/2018, II Cp 727/2018, I Cp 993/2017, II Cp 2858/2017, II Cp 196/2019 in druge.

Datum zadnje spremembe: 27.08.2020